

3

A bíborosok vörös miseöltözetének hullámozó tengere szétvált, és utat nyitott négy Borgia-őrnek, akik Eziót és Mariót üldözték. Pánik uralkodott el az egybegyűlteken, a kardinálisok rettegve kiáltoztak; Ezio és a nagybátyja egy emberekből képződött arénában találta magát. A bíborosok fejvesztettségükben önkéntelenül sorfalat alkottak. Talán tudat alatt feltüzeltelte bátorságukat a nehézpáncélt viselő örök érkezése, akiknek mellvértje csillogott a napfényben. A négy Borgia-katona kivont kardal rontott a körbe, ahol az orgyilkosok is pengét rántottak, hogy szembeszálljanak velük.

– Dobjátok el a fegyvert, és adjátok meg magatokat, orgyilkosok! Nincs számotokra kiút, és túlerőben vagyunk! – kiáltotta az őrparancsnok előrelépve.

Mielőtt még egy szót szólhatott volna, Ezio előre pattant védekező állásából, telve a végtagjait újra eláraszto energiával. A katonák vezetőjének nem volt ideje reagálni, hiszen nem számított rá, hogy az ellenfele ilyen vakmerő lesz ekkora túlerővel szemben. Ezio kardja egy láthatatlan félkört írt le, sivitva szelte át a levegőt. Az ór hiába emelte hárításra készen fegyverét, Ezio mozgulata egyszerűen túl gyors volt. Az orgyilkos pengéje feltartóztathatatlan pontossággal talált célba: ellenfele szabadon hagyott nyakába vágott, a csapás hatására vér-

szökőkút tört fel. A maradék három őr mozdulatlaná dermedt; elképedtek az orgyilkos gyorsaságán, és esetenek tűntek egy ilyen képességű ellenféllel szemben. Ez a késlekedés a halálukkal lett egyenlő. Ezio kardja épp csak befejezte első halálos ívét, már emelte is bal kezét; rejtett pengéje kattánva tűnt elő ruhájának ujja alól. A második őr szeme közé döfte, mielőtt az akár egy izmát is mozdíthatta volna védekezésül.

Ezalatt Mario észrevétlenül két oldallépést tett, hogy letámadja a két maradék katonát, akiknek a figyelmét még mindig a vérfagyasztó erőszak látványa kötötte le. További két lépést követően a közelebbi fickó mellvértje alá döfte kardját, és teljesen átszúrta vele a felsőttestét. Az őr arca eltorzult váratlan haláltusájában. Az egyetlen talpon maradt szemében rettegés gyúlt, sarkon fordult, hogy elmeneküljön, de túl későn. Ezio pengéje a menekülő oldalába csapódott, Mario kardja pedig a combjába vágott. A férfi hörögve rogyott térdre. Mario a földre rúgta.

A két orgyilkos körbenézett; az őrök vére egyre jobban szétterült a kövezeten, átázta a bíborosok miseruhájának skarlátvörös szegélyét.

– Gyerünk, mielőtt még több Borgia-bérenc érkezik.
– Meglóbálták a kardjukat a megrettent bíborosok felé, akik villámgyorsan utat nyitottak az orgyilkosoknak. Közeledő lovak zaját hallották, ami kétségtelenül még több katonát jelentett. Ezióék utat törtek maguknak délkelet felé, teljes erejükből rohantak a tágas téren keresztül, távolodva a Vatikántól a Tevere folyó irányába. A lovak, amelyeket Mario szerzett a menekülésükhöz, az

Apostoli Szentszék közvetlen szomszédságában voltak kipányvázva. Azonban fogadniuk kellett azokat a pápai testőröket, akik a nyomukban lovagoltak, és sebesen közeledtek. A paták mennydörgő robaja visszhangzott a macskakövön. Ezio és Mario szabljával sikeresen hártotta az örök alabárdjainak heves döféseit.

Mario levágta az egyik katonát, éppen abban a pillanatban, amikor az hátulról akarta átszúrni Eziót dardájával.

– Nem rossz egy vénembertől! – kiáltotta Ezio hálsán.

– Elvárom, hogy viszonzod a szívességet – replikázott a nagybácsi –, ahelyett, hogy vénemberezell!

– Nem felejtettem el mindent, amit tanítottál.

– Remélem is! Vigyázz! – Ezio éppen időben pördült meg ahhoz, hogy elkaszabolja a ló lábait, amelyen egy félelmetes buzogányt lóbáló őr ugratott felé.

– *Buona questa!* – üvöltötte Mario. – Szép volt!

Ezio oldalra ugrott, hogy elkerülje két másik üldözőjét, akiket egyúttal sikerült is kilöknie nyergükből, hátasaik pedig továbbvágattak velük. Mivel Mario súlyosabb és idősebb volt, jobban szerette helyből levágni ellenfeleit, ahelyett, hogy elugrik előlük. Ahogy elérték a hatalmas katedrális, a Szent Péter-bazilika előtti terjedelmes térszélét, a két orgyilkos fürge gekkó módjára, a málladozó házfalakon kúszva felkapaszkodott a biztonságot adó tetőig, majd ott megiramodtak, és a házak közötti réseken átugrálva rohantak tovább. Ez néha nehezen ment, és Mario egyszer majdnem lezuhant, ujjaival éppen hogy el tudta kapni az ereszcsonnát, mivel az egyik ugrása

kicsit rövidre sikerült. Ezio erősen zihálva visszafordult, hogy felhúzza, ami alig sikerült üldözőik számszerűjából kilőtt nyilainak záporában, amelyek hasztalanul süvítettek el mellettük az ég felé.

Így is messze gyorsabban haladtak, mint az örök, akik nehezebb páncélzatban és az orgyilkosok képességei hiányában hiába próbálták tartani velük a lépést: az alattuk elterülő síkátorokban szaladva fokozatosan lemaradtak.

A két férfi megtorpant egy apró térre néző tetőn, a Trastevere városnegyed szélénél. Két hatalmas, kemény külsejű pej ló várt felnyergelve egy lepusztult kocsmánál, megviselt cégére egy alvó rókát ábrázolt. A lovakra egy bozontos bajszú, erősen kancsal, púpos fickó vigyázott.

– Gianni! – sziszegte Mario.

A férfi felnézett, és azonnal kicsomózta a kantárokat, amelyekkel a hátasokat egy a kocsmá falához erősített, óriási vaskarikához pányválták ki. Mario azonnal leugrott a tetőről; guggolva ért földet, majd a közelebbi és nagyobb ló nyergébe pattant. A hátas felnyihogott, és ideges várakozással kaparta a földet.

– Csitt, Campione! – súgta Mario az állat fülébe, és felnézett Ezióra, aki még mindig a párkányon állt. Elkiáltotta magát.

– Gyerünk! Mire vársz?

– Csak egy pillanat, *Zio!*¹ – válaszolta Ezio, miközben szembefordult két Borgia-őrrel, akiknek végül sikerült felküzdeniük magukat a tetőre, és megdöbbenésére olyan kibiztosított pisztolyt szegeztek rá, amilyennel eddig még nem találkozott. Honnan a fenéből szereztek

¹nagybácsi

ezeket? De ez nem a kérdések ideje volt. Feléjük vetette magát a levegőben, kieresztette rejtett pengéjét, és tisztán átvágta a torkukat, mielőtt még tüzelhettek volna.

– Lenyűgöző! – mondta Mario, miközben megfékezte türelmetlen lovát. – Most már mozogjunk! *Cosa diavolo aspetti?*¹

Ezio levetette magát a tetőről, és a második ló közelében landolt, amelyet a púpos határozottan fogott, majd a földről egyenesen az állat nyergébe ugrott. A mén izgatottan felágaskodott a súlya alatt, de Ezio azonnal megzabolázta és visszafordította, hogy kövesse bácsikáját, aki sebesen vágatott a Tevere felé. Ugyanekkor Gianni eltűnt a fogadóban, és egy Borgia-lovaskülönítmény kanyarodott be a térre. A sarkát hátasa oldalába vágva Ezio a bácsikája nyomában lovagolt, és nyaktörő sebességgel száguldottak Róma kopottas utcáin a mocskos, tunya folyó irányába. Hátuk mögül hallották a Borgia-lovasok prédájukat átkozó kiáltozását, miközben Mario és Ezio az ősi utcák labirintusában vágtaözva egyre jobban eltávolodott. Ahogy elérték a Tevere-szigetet, átkeltek a folyón egy hátasaik patája alatt rázkódó, rozoga hídon, majd észak felé fordultak a főutcára, amely kivezetett a nyomorúságos kis településről, a civilizált világ egykori fővárosából. Nem pihentek meg, csak amikor már vidéki táj szívében jártak, és megbizonyosodtak arról, hogy üldözőik nem érhetik el őket.

Settebagni település közelében, egy a folyó mellett haladó, poros út menti, terebélyes szilfa árnyékában megálltak lovaikkal, hogy kifújják magukat.

– Ez túl szoros volt, bácsikám.

¹ Mi az ördögre vársz?

Az idősebb férfi vállat vont és mosolygott, kicsit fájdalmasan. Az egyik nyeregtáskából elővett egy vörösborral teli bőrkulacsot, és odakínálta unokaöccsének.

– Nesze! – lihegte, miután lassan újra levegőhöz jutott.
– Jót tesz.

Ezio ivott, majd grimaszolt.

– Honnan szerezted?

– Ez a legjobb bor az Alvó Rókában – felelte Mario széles vigyorral. – Ahogy Monteriggioniba érünk, jobbat is kapsz majd.

Ezio szintén vigyorogva visszaadta a flaskát bácsikájának, de aztán gondterheltté vált az arca.

– Mi a baj? – kérdezte Mario szelídebben.

Ezio lassan elővette az Almát erszényéből.

– Ez. Mit kezdjek vele?

Mario komorrá vált.

– Ez súlyos felelősség. De neked kell viselned, egyedül.

– Hogy tudnám?

– Mit súg a szíved?

– A szívem azt súgja, hogy szabaduljak tőle. De az eszem...

– Rád bízták... Bármilyen hatalommal találkoztál is a kamrában – mondta Mario ünnepélyes komolysággal.

– Nem adták volna vissza a halandóknak minden cél nélkül.

– Túl veszélyes. Ha újra rossz kezekbe kerül... – Ezio baljós tekintete a közeli, lusta folyóra révedt. Mario vára-kozásteljesen nézett rá.

Ezio a kesztyűs jobb kezébe vette az Almát. De még habozott. Tudta, hogy képtelen egy ilyen nagy kincset

csak úgy eldobni, bácsikája szavai pedig megingatták. Minerva ok nélkül biztosan nem hagyta volna, hogy visszavegye az Almát.

– A döntést egyedül neked kell meghoznod – mondta Mario. – De ha pillanatnyilag nem szívesen vigyázol rá, add át *nekem*, én majd őrzöm. Később visszakérheted, amikor már megnyugodtál.

Ezio még mindig habozott, de aztán a távolból paták mennydörgése és kürtök harsanása hallatszott.

– Ezek a férgék nem adják fel egykönnyen! – sziszegte Mario fogcsikorgatva. – Gyerünk, add ide!

Ezio sóhajtott, de visszatette az Almát a bőrrszénybe, és odadobta Mariónak, aki gyorsan elrakta a nyeregtáskájába.

– És most – mondta Mario – be kell terelnünk ezeket a gebéket a folyóba, és átúszni velük. Az átkozott kutyáik utána már elvesztik a szagunkat, és még ha üldözőink elég okosak is ahhoz, hogy maguk is átgázoljanak a Teverén, lerázhatjuk őket a túlparti erdőben. Gyerünk, indulás! Holnap ilyenkor már Monteriggioniban szeretnék lenni.

– Milyen iramban akarsz hajtani?

Mario belevágta sarkát a hátasa oldalába. A fenevad habzó pofával felágaskodott.

– Minél sebesebben – vetette oda. – Mert mostantól nem csak Rodrigóval kell számolnunk. A fia és a lánya is vele van: Cesare és Lucrezia.

– És ők...?

– A legveszélyesebb emberek, akikkel valaha is találkozhatasz.

4

A domb, amelyen a Mario *roccája*¹ által uralt, fallal körbevett, kicsiny város, Monteriggioni terült el, a következő nap délutánján tűnt fel a látóhatáron. Jobban haladtak, mint ahogy első körben számították, így most visszavettek a tempóból, hogy kíméljék a lovakat.

– ...és aztán Minerva beszélt nekem a Napról – mesélte éppen Ezio. – Beszélt egy katasztrófáról, amely réges-rég történt, és megjósolt egy következőt, amely érkezik majd...

– De még jó sokára, *vero*²? – vágott közbe Mario. – Mert akkor nem kell izgatnunk magunkat miatta.

– *Sì* – felelte Ezio. – Kíváncsi vagyok, még mennyi munka áll előttünk. – Kissé elgondolkodott. – Talán nemsokára a végére érünk.

– Az olyan rossz lenne?

Ezio éppen válaszolni akart, amikor egy robbanás hangja szakította félbe: ágyútűz, a város irányából. Kivonta kardját, majd felemelkedett a nyergéből, hogy távolabbra lásson.

– Ne aggódj! – mondta Mario, és szívből felnevetett. – Ez csak gyakorlat. Feljavítottuk a fegyverzetünket, és új ágyúkat állítottunk fel végig a pártázaton. Naponta tartunk lögyakorlatot.

– Addig jó, amíg nem ránk céloznak.

¹erőd

²igaz?

– Ne aggódj! – ismételte Mario. – Igaz, hogy az embereknek még nem annyira éles a szemük, de olyan jól már látnak, hogy ne tüzeljenek a vezetőjükre!

Kicsit később belovagoltak a város szélesre tárt főkapuján, végig a tágas főutcán, amely a citadellához vezetett. Ezalatt bámészkodók gyülekeztek az út mentén, akik tisztelettel, csodálattal és szeretettel néztek Ezióra.

– Isten hozott újra nálunk, Ezio! – kiáltotta egy nő.

– *Grazie, Madonna!*¹ – Ezio visszamosolygott, és enyhén biccentett a fejével.

– Háromszoros hurrá Eziónak! – hallatszott egy gyerek hangja.

– *Buongiorno, fratellino!*² – címezte neki Ezio. Mario felé fordulva megjegyezte: – Jó itthon lenni.

– Úgy tűnik, a te látványodnak jobban örülnek, mint az enyémmnek – mondta Mario, de közben mosolygott. Igazából az éljenzés nagy része, főleg, amely az idősebb város lakóktól jött, neki szólt.

– Alig várom, hogy újra lássam a jó öreg családi fészket – jegyezte meg Ezio. – Rég jártam itt.

– Rég bizony, és lesz ott néhány ember, aki már tükön ülve vár téged.

– Kicsoda?

– Nem jössz rá? Nem terelhetik el ennyire figyelmedet a Testvériség iránti kötelességeid!

– Hát persze! Gondolom, az anyám és a húgom! Hogy vannak?

– Nos, a húgod nagyon szomorú volt, amikor a férje meghalt, de az idő begyógyítja a legtöbb sebet, és szerintem már sokkal jobban érzi magát. Nézd, ott is van!

¹Köszönöm, asszonyom!

²Jó reggelt, kisöcsém!

Belovagoltak Mario erődítménnyé alakított rezidenciájának udvarára, és mihelyt leszálltak lovukról, Ezio húga, Claudia tűnt fel a főbejárathoz vezető márványlépcső tetején. Leszaladt, és a bátyja karjába vetette magát.

– Bátyám! – kiáltotta a férfit ölelve. – Hazatérésed a legszebb születésnap ajándék, amit csak kívánhattam.

– Drága Claudia! – lelkesedett Ezio, szorosán átkarolva őt. – Jó újra itt lenni. Édesanyánk hogy érzi magát?

– Jól, istennek hála! Alig várja, hogy láthasson! Már tűkön ültünk, amióta csak értesültünk visszatértedről. A jó híred megelőző!

– Menjünk be! – vetette közbe Mario.

– Van itt még valaki, aki örülni fog neked – folytatta Claudia, miközben a bátyjába karolt, és felkísérte a lépcsőn. – Forlì grófnője.

– Caterina? Itt? – Ezio megpróbálta leplezni izgatottságát.

– Nem tudtuk, pontosan mikor érkezel. Anyánkkal együtt a főnöknővel van, de napnyugtára itt lesznek.

– Első a munka! – jegyezte meg Mario határozottan. – Összehívom a Testvériség haditanácsát ma estére. Tudom, hogy Machiavelli különösen várja, hogy veled beszélhessen.

– Akkor vége? – kérdezte Claudia feszülten. – A Spanyol tényleg halott?

Ezio szürke szeme elsötétült.

– Mindent elmesélek a ma esti tanácskozáson.

– Remek – felelte Claudia, de távozásakor az ő szemében is gondterheltség tükröződött.

– Kérlek, add át üdvözetemet a grófnőnek, amikor visszatér! – kiáltotta utána Ezio. – Még ma este találkozom vele és anyákkal. Előbb viszont dolgunk van Marióval, ami nem várhat.

Amint egyedül maradtak, Mario hangja megkeményedett.

– Jól fel kell készülnöd a ma estére, Ezio. Machiaveli napnyugtára itt lesz, és tudom, hogy sok kérdése van számodra. Most megvitatjuk a dolgokat, aztán tanácsolom, hogy fújd ki magad egy kicsit; nem árt, ha újrakismerkedsz a várossal.

Miután Marióval a dolgozószobájában alaposan elbeszélgettek, Ezio visszament Monteriggioniba. A pápa életben maradásának kérdése rendkívül nyomasztotta, el akarta róla terelni a figyelmét. Mario azt javasolta neki, látogassa meg a szabóját, és rendeljen néhány új ruhát az utazástól megviselt darabok helyett. Így először a férfi boltjához indult, ahol meg is találta egy munkapadon ülve, keresztbe vetett lábbal. Éppen egy élénk smaragd-zöld brokátköponyeget varrt.

Ezio kedvelte a szabót, ezt a nála alig idősebb, jóindulatú fickót, aki most szívélyesen üdvözölte.

– Minek köszönhetem a megtiszteltetést?

– Azt hiszem, kellene nekem néhány új ruha – felelte Ezio kissé bánatosan. – Neked mi a véleményed? Csak őszintén!

– Még akkor is úgy vélekednék, hogy új öltözetre lenne szüksége, signore, ha nem ruhák eladásával foglalkoznék.

– Erre számítottam! Rendben!

– Felveszem a méreteit. Aztán kiválaszthatja, hogy milyen színeket szeretne.

Ezio a szabó javaslataira hagyatkozott, és diszkrét sötétszürke bársonyt választott a zekének, hozzáillő gyapjú térdnadrággal.

– Kész lesz ma estére?

A szabó mosolygott. – Ha szép munkát vár tőlem, signore, akkor nem. Azonban holnap napközben már tarthatunk egy ruhapróbát.

– Rendben – egyezett bele Ezio, és remélte, hogy a ma esti tanácskozásnak nem az lesz az eredménye, hogy azonnal el kell hagynia Monteriggionit.

Épp átvágott a város főterén, amikor észrevett egy vörös és sárga virágokkal teli, ormótlan ládával küszködő, szemrevaló nőt. Tisztán látszott, hogy szegény megemelni sem bírja a rekeszt, annyira nehéz. A napnak ebben a szakaszában nagyon kevesen jártak arra, és Ezióknak mindig is gyengéi voltak a bajba jutott hölgyek.

– Segíthetek? – kérdezte, miután odament hozzá.

A nő rámosolygott.

– Igen, pontosan magára van szükségem. A kertészemnek kellett volna ezeket átvennie számomra, de a felesége beteg, így haza kellett mennie, és amikor erre jártam, gondoltam, majd én beugrom értük, de ez a láda túlságosan nehéz nekem. Esetleg akkor volna szíves...?

– Hát persze – Ezio lehajolt, és a vállára emelte a rekeszt. – Mennyi virág! Maga szerencsés nő.

– De még milyen szerencsés vagyok, hogy magába botlottam!

Kétségtelenül flörtölt a férfival.

– Megkérhette volna a férjét vagy valamelyik másik szolgáját, hogy eljőjön a virágokért – lihegte Ezio.

– Csak egy szolgálóm van, és a néni még fele olyan erős sincs, mint én – replikázott a hölgy. – Férjem pedig nincsen.

– Értem.

– Ezeket a virágokat Claudia Auditore születésnapjára rendeltem – nézett fel Ezióra.

– Biztos szórakoztató lesz.

– Az bizony. – A nő szünetet tartott. – Tulajdonképpen ha szeretne másban is a segítségemre lenni, akkor éppen keresek valakit kísérőnek, akibe szorult némi méltóság.

– Úgy gondolja, hogy belém elég méltóság szorult?

A hölgy merészebb lett.

– Igen! Az egész városban nincs senki, akinek ilyen tartása lenne, mint önnek, uram. Biztos vagyok benne, hogy még Claudia bátyját, Eziót is lenyűgözné.

A férfi mosolygott.

– Maga bókol nekem. De mit tud erről az Ezióról?

– Claudia, aki az egyik legjobb barátom, csodálja. Viszont Ezio nagyon ritkán látogatja meg, és az alapján, amit hallottam, nekem úgy tűnik, igencsak távolságtartó.

Ezio úgy döntött, ideje színt vallania.

– Ez igaz, habár... már nem vagyok távolságtartó.

A nő levegőért kapkodott.

– Jaj, nem! *Maga* Ezio! Nem hiszem el! Claudia tényleg mesélte, hogy számítani lehet az érkezésére. Az összejövetel meglepetés lenne számára. Ígérje meg, hogy egy szót sem szól róla.

– Most már elárulhatná a nevét.
– Ó, hát persze. A nevem Angelina Ceresa. De most esküdjön meg!

– Mi lesz a jutalmam, ha tartom a szám?

Angelina pajkosan nézett rá.

– Biztosan eszembe jut majd sok minden, amivel meghálálhatom.

– Alig várom, hogy megtudjam, mi mindent jelent ez.

Odaértek Angelina házához. Egy idősebb házvezetőnő nyitott ajtót nekik, és Ezio egy kőpadra tette a lábát az udvaron. Angelinához fordult, és mosolygott.

– Akkor most már elárulja?

– Később.

– Miért nem most?

– Signore, biztosíthatom róla, hogy megéri kivárni.

Egyikük sem sejtette, hogy az élet áthúzza terveiket, és nem találkozhatnak újra.

Ezio távozott, és látva, hogy közeleg a nap vége, visszafelé indult a citadellához. Az istállókhöz érve észrevett egy gyermeket – egy kislányt – az utca közepén csámboogni. Nyilvánvalóan egyedül hagyták. Meg akarta szólítani, de eszeveszett kiáltozás és lódobogás szakította félbe. A gondolatnál is gyorsabban felkapta a gyereket, és egy kapualj oltalmába sietett vele. Éppen időben, mert az utcára beszánguldott egy hatalmas csatamén, teljesen felszerszámozva, ám lovas nélkül. Utána gyalogosan, alaposan lemaradva Mario istállómestere, egy idős férfi loholt, akiben Ezio Federicót vélte felismerni.

– *Torna qui, maledetto cavallo!*¹ – kiabált Federico kétségbeesetten a távolodó paripa után. Meglátva Eziót, így

¹ Gyere ide, átkozott ló!

fordult hozzá: – Uram, tudna nekem segíteni? Ez a bácsikája kedvenc csataménje. Éppen le akartam nyergelni és átkefélni, de valami biztosan megriasztotta; igencsak felhúzta magát.

– Ne aggódjon, papa! Megpróbálom visszahozni.

– Köszönöm, köszönöm! – Federico megtörölte a homlokát. – Kezdek túl öreg lenni ehhez.

– Csak nyugalom! Maradjon itt, és vigyázzon erre a gyerkőcre; szerintem eltévedt.

– Bízza csak rám!

Ezio a ló után iramodott, és gond nélkül rátalált. Lenyugodott már, sőt egy elhagyatott szekérre pakolt szalmából lakmározott. Kicsit megmakacsolta magát, amikor Ezio közelített hozzá, de aztán felismerte, és nem iramodott el. A férfi nyugtatóan simogatta és paskolta a nyakát, mielőtt gyepőlön fogta, és gyengéden visszaterelte abba az irányba, amerről jöttek.

A visszaúton ismét alkalmá nyílt jót cselekedni. Találkozott egy kétségbeesetten aggódó fiatal nővel, akiről kiderült, hogy az eltévedt kislány édesanyja. Ezio elmesélte neki, mi történt, és figyelt arra, hogy kicsit tompítsa beszámolójában a veszély mértékét, amelybe a gyermek keveredett. Miután elárulta neki, hol van a pici, a nő előreszaladt, gyermeke nevét kiáltozva.

– Sofia! Sofia!

Aztán Ezio a válaszkialtást is hallotta.

– Anya!

Percekkel később visszaért a kis csoporthoz, és átadta a gyepelöt Federicónak, aki heves köszönetnyilvánítás mellett könyörgött neki, hogy ne mondjon semmit Ma-

rionak a történetekről. Ezio megígérte neki, hogy nem árulja be, és Federico visszavezette a lovat az istállóba.

Az anya kislányával együtt még várt rá. Ezio rájuk mosolygott.

– Meg akarja köszönni magának – mondta az anyuka.

– Köszönöm! – szólt Sofia kötelességtudóan, és alázattal vegyes félelemmel nézett fel Ezióra.

– Máskor maradj anyukád mellett! – jegyezte meg Ezio kedvesen. – Ne hagyd így magára, *capisci*¹?

A kislány némán bólogatott.

– Ön és a családja nélkül elveszettek lennénk, *signore* – mondta az anya.

– Megtesszük, ami tőlünk telik – válaszolta Ezio, de a gondolatai már máshol jártak, amikor a citadellába ért. Bár biztos volt benne, hogy képes lesz állni a sarat, mégsem vágyott a találkozásra Machiavellivel.

Még volt ideje a tanácskozás előtt, ezért a felesleges merengést elkerülendő Ezio kíváncsiságból felmászott a várfalra, hogy közelebbről is megnézzék az új ágyút, amelyet Mario állított fel, és amelyre annyira büszke volt. Több is volt belőlük; mind gyönyörűen cizellált bronzöntvényből készült, kerekeik mellett pedig takaros felhalmozott vas ágyúgolyókupacok álltak. A legnagyobbaknak három méter hosszú ágyúcsöve volt. Mario szerint a súlyuk a kilenc tonnát is elérte, de voltak köztük könnyebb és sokkal egyszerűbben kezelhető mozsárágyúk is. A falakból kiálló tornyokban tarackokat elhelyeztek el vastalappzaton és könnyű falkonetteket kis fakocsikon.

¹ érted?

Ezio egy tüzércsapat felé vette útját, amely az egyik nagyobb ágyú körül csoportosult.

– Csinos bestiák! – mondta, és kezét végigcsúsztatta a gyújtólyuk körüli, gondosan kidolgozott díszítésen.

– Valóban azok, Messere Ezio – értett egyet vele a csapat vezetője, egy régimódi törzsőrmester, akire Ezio emlékezett is még a Monteriggioniban fiatalemberként tett első látogatásából.

– Hallottam, amikor gyakorlatoztak korábban. Elsüt-hetem egyet én is valamelyiket ezek közül?

– Ahogy akarja, de mi csak a kisebbekkel lőttünk ed-dig. A nagy ágyúk vadonatújak. Úgy néz ki, még nem jöttünk rá, hogyan is kell megtölteni ezeket, és a főfegy-
vermester, akinek a beállítás volt a feladata, eltűnt.

– Kerestetik már?

– Hát persze, de eddig nem volt szerencsénk.

– Én is körülnézek. Végül is ezek az ágyúk nem de-
koráció céljából kerültek ide, és soha nem tudni, milyen hamar lesz rájuk szükségünk.

Ezio továbbállt, és folytatta útját a várfalon. Nem tett meg többet húsz-harminc méternél, amikor hangos morgásra lett figyelmes, amely az egyik torony tetején felállított fabarakkból hallatszott. A fatákolmányon kívül egy szerszamosláda hevert ott. Ahogy közelített, a mor-
gások már horkolássá váltak.

Sötét és füledt meleg volt a barakkban, s gyomorfor-
gatóan büzlött az állott bortól. Ahogy a szeme hozzá-
szokott a félhomályhoz, Ezio egy nagydarab férfira lett figyelmes, aki mocskos ingujjra vetkőzve, széttárt karral-
lábbal hevert egy szénaboglyán. Finoman oldalba rúgta,

de a fickó erre csak prüszkölt egyet félálmában, aztán a fal felé fordult.

– *Salve, Messere!*¹ – szölt Ezio, újra megbökve csizmája hegyével a földön heverő alakot, ezúttal kevésbé óvatosan.

Erre a fickó feléje fordította a fejét, és az egyik szemét kinyitva ránézett.

– Mi az, barátocskám?

– Szükségünk van magára az oromzaton, hogy az új ágyút beüzemelje.

– Ma nem, pajtás. Más dolgom van.

– Túl részeg ahhoz, hogy elvégezze a munkáját? Nem hiszem, hogy Mario kapitány túlságosan örül majd ennek, ha a fülébe jut.

– Ma már nem dolgozom.

– De még nincs is olyan késő. Tudja egyáltalán, mennyi az idő?

– Nem, de nem is érdekel. Ágyúkkal foglalkozom, nem órával.

Ezio leguggolt, hogy úgy beszéljen a férfival, aki erre felült, majd nyújtózkodva böffentett egy kiadósat. Eziót megcsapta a leheletét átítató fokhagyma és az olcsó Montalcino áporodott szaga, így gyorsan felegyenesedett.

– Az ágyúkra tüzelésre készen van szükségünk, még-hozzá most azonnal. Azt akarja, hogy maga helyett egy alkalmasabb embert keressek a feladatra?

A fickó ingadozva talpra küszködte magát.

– Lassan a testtel, barátocskám! Rajtam kívül senki sem érhet az ágyúimhoz. – Ezióra támaszkodott, amíg visszanyerte az egyensúlyát. – Nem tudod, milyen az; sok katona nem tiszteli a tüzérséget. Persze új keletű do-

¹Üdvözetem, uram!

log az sokuknak, de azért álljon már meg a menet! Azt várják el, hogy egy fegyver varázsütésre működjön, csak úgy simán! Azt se értékelik, ha az ember jó teljesítményt próbál kicsiholni belőlük.

– Megbeszélhetnénk ezt menet közben? – kérdezte Ezio türelmetlenül. – Tudja, az idő nem áll meg.

– Szóval – folytatta a főfegyvermester – ezek a szépségek teljesen egyedülállóak. Csak a legjobbat Mario kapitánynak, ugye! De ettől függetlenül nagyon egyszerű felépítésűek. Sikerült megszereznem egy kézfegyver francia tervrajzát. Kovácsoltvas gyilkosnak nevezik. Nagyon ügyes kis szerkezet. Képzeld csak el, kézi tüzérség! Ez a jövő, cimbora.

Közben csaknem visszaértek az ágyú körül csoportosuló emberekhez.

– Lefújhatjátok a hajtóvadászatot! – kiáltotta feléjük jókedvűen Ezio. – Itt van a jóember.

A törzsőrmester összevont szemöldökkel vizslatta a fegyvernököt.

– Fog is menni neki, ugye?

– Lehet, hogy erősen viseltes vagyok – felelt a fegyvermester –, de a lelkem mélyén békés ember. Ezekben a nehéz időkben csak úgy tudok életben maradni, ha a gyomromban alvó harcost bátorítom. Ezáltal kötelességem az italozás. – Félretolta az őrmestert. – Nézzük, miből élünk...

Miután néhány pillanatig vizsgálgatta az ágyút, a katonákra rivallt.

– Mit műveltetek? Piszkálgattátok, mi? Hálát adok istennek, hogy nem tüzeltetek egyikkel sem: mindannyi-

unkkal végezhetetek volna! Még nem állnak készen. Előbb jó alaposan ki kell tisztítani a furatokat.

– Talán most, hogy itt van, nincs is szükségünk ágyúkra – jegyezte meg fagyosan az őrmester. – Csak rá kell lehelnie az ellenségre!

A fegyvernök azonban egy tisztúróddal és egy durva, olajos rongycsomóval foglalatoskodott. Amikor elvégezte a dolgát, felállt, és nyújtózott egyet.

– Meg is vagyunk – mondta, majd Ezióhoz fordulva folytatta. – Csak szólj a fiúknak, hogy töltsék meg; ez még nekik is menni fog, bár istenemre, jó sokáig tartott, amíg megtanulták; aztán kipróbálhatja. Nézd, ott, azon a hegyen! Felállítottunk néhány célpontot nagyjából egy magasságban ezzel a löveggel. Kezdsenek olyasmire célozz, ami szintben van, mert így, ha felrobban az ágyú, legalább nem viszi magával a fejed.

– Megnyugtatóan hangzik – jegyezte meg Ezio.

– Csak próbáld meg, Messere! Itt a gyutacs.

Ezio a lukra helyezte a gyújtózsínort. Egy hosszú pillanatig nem történt semmi. Aztán Ezio hátrapattant, ahogy a hatalmas ágyú megugrott, és fülsiketítően megdörrent. A célpontok irányába tekintve ki tudta venni, hogy a golyó szétrobbantotta az egyiket.

– Szép volt! – lelkendezett a fegyvermester. – *Perfetto!*¹ Végre van itt valaki rajtam kívül, aki tudja, hogy kell lőni.

Ezio újratöltetett, és ismét tüzelt, de ezúttal elhibázta.

– Nem jöhet össze mindig – nyugtatta a fegyvernök. – Gyere vissza hajnalban. Akkor újra gyakorlatot tartunk, és lehetőséged lesz beállítani a célzókád.

– Itt leszek – biztosította Ezio, mit sem sejtve.

¹Tökéletes!

Amikor Ezio belépett Mario fellegvárának nagytermébe, az est árnyai már gyülekeztek, s a szolgálók elkezdtek fáklyákat és gyertyákat gyújtani, hogy elűzzék őket. Az árnyak pontosan illettek Ezio hangulatához, amely a tanácskozás órájának közeledtével egyre komorabbá vált.

Annyira elmerült a gondolataiban, hogy először észre sem vette a hatalmas kandallónál csellengő személyt. A nő karcsú, de erős alakja eltörpült a kéményt szegélyező óriási tartószobrok mellett, és amikor megérintette a megrengő Ezio karját, az kissé megijedt.

Aztán egy pillanattal később már megismerte őt, és a férfi vonásai azonnal meglágyultak, őszinte öröm látszott rajta.

– *Buona sera*¹, Ezio – köszöntötte a nő, hozzá képest kissé félénken.

– *Buona sera*, Caterina – válaszolta Ezio, meghajolva Forlì grófnője előtt. Ugyan korábbi szeretői viszonyuk már a múlté volt, de egyikük sem felejtette el azokat a szép időket, és amikor Caterina megérintette a férfi karját, mindketten, legalábbis Ezio így vélte, érezték a pillanat szikráját. – Claudia említette, hogy itt vagy, alig vártam, hogy lássalak. De... – habozott – Monteriggioni messze van Forlitolól, és...

¹Jó estét!

– Ne áltasd azzal magad, hogy csak miattad tettem meg ezt a hosszú utat – vágott közbe a nő a múltat idéző heveséssel. Ezio a mosolyából látta, hogy nem gondolta teljesen komolyan ezt a csípős megjegyzést, és ekkor rádöbbsent, hogy még most is vonzódik ehhez a szenvedélyesen független és veszélyes nőhöz.

– Mindig örömmel állok a szolgálatodra, Madonna... ahogy csak tőlem telik. – Komolyan is gondolta.

– Van, hogy annál is több kell – vágott vissza a nő, már keményebb hangszínnel.

– Miről lenne szó?

– Ez nem egy egyszerű ügy – folytatta Caterina Sforza. – Azért jöttem, hogy szövetségest találjak.

– Árulj el többet erről!

– Attól tartok, a munkád még nem ért véget, Ezio. A pápista csapatok Forli ellen vonulnak. Bár a birodalمام kicsi, szerencsére vagy sajnos egy stratégiailag rendkívül fontos területen fekszik. Ezért fáj rá a foguk.

– És szükséged van a segítségemre?

– Önmagukban gyengék a katonáim; a zsoldosaid nagy hasznomra lennének.

– Ez olyasmi, amit előbb meg kell beszélnem Marióval.

– Nem fog visszautasítani engem.

– Ahogy én sem.

– Ha segítesz nekem, az nem csak egyszerű jó cselekedet lesz. A gonosz erőkkal szállsz majd szembe, akik ellen a kezdetek óta szövetkeztünk.

Ekkor megjelent Mario.

– Ezio, *Contessa*¹, összegyűltünk, és rátok várunk – szakította félbe a társalgást szokatlanul komoly arccal.

¹grófnő

– Ezt még folytatjuk – mondta Ezio a nőnek. – Hivatalos vagyok egy tanácskozássra, amelyet a bácsikám hívott össze. Gondolom, azt várják tőlem, hogy megmagyarázzam a bizonyítványomat. De beszéljük meg, hogy utána találkozunk.

– A gyűlés engem is érint – felelte Caterina. – Bemegyünk?

6

A szobához rengeteg emlék fűzte Eziót. Rejtett falán – amely most kifelé fordult – függtek a Nagy Kódex lapjai sorrendben. A hatalmas asztal, amelyet rendszerint szétterített térképek fedtek, üres volt. Körülötte súlyos, fekete fából készült, egyenes támlájú székeken ültek az Orgyilkos Testvériség Monteriggioniban összegyűlt tagjai, kiegészülve az Auditore családdal. Mario az íróasztala mögött foglalt helyet, mellette pedig egy komoly, sötét öltözetű ember. Bár fiatal külsejűnek látszott, homlokát mélyen barázdálták már a gondok. Ő lett Ezio egyik legközelebbi szövetségese, ugyanakkor egyik legkitartóbb kritikusa is: Niccolò Machiavelli. A két férfi alig észrevehetően bólintott egymás felé, amikor Ezio Claudia és az anyja, Maria Auditore üdvözlésére sietett. Maria olyan szorosan ölelte egyetlen fiát, mintha az élete múlna rajta, és amikor elengedte, csillogó szemmel nézte, ahogy helyet foglal Claudia mellett, szemben Machiavellivel. A férfi szólásra emelkedett, és kérdően nézett Ezióra. Tisztán látszott, hogy nem lehet udvarias bevezetőre számítani tőle.

– Talán először is tartozom neked egy bocsánatkéréssel – kezdte Machiavelli. – Nem voltam ott a kamrában, aztán pedig egy sürgős elintéznivaló Firenzébe szólított, mielőtt igazán kivizsgálhattam volna az ott történeteket.

Mario megosztotta velünk a tapasztalatait, de a te beszámolóid nélkül ezek nem adhatnak teljes képet.

Ezio felállt, és nyíltan, határozottan beszélni kezdett.

– Behatoltam a Vatikánba, ahol rátaláltam Rodrigo Borgiára, azaz VI. Sándor pápára, és szembeszálltam vele. Birtokában volt az egyik Éden-darab, a Bot, amelyet ellenem fordított. Sikerült legyőznöm, és felhasználva az Alma és a Bot egyesített erejét, bebocsátást nyertem a titkos kamrába, Rodrigót pedig kint hagytam. Kétségbeesett volt, és könyörgött, hogy öljem meg, amit megtagadtam. – Ezio szünetet tartott.

– És azután? – sürgette Machiavelli, a többiek pedig csendben figyeltek.

– A kamrában rengeteg különös dologgal találkoztam... nem evilági dolgokkal. – Láthatóan izgatottá vált, Ezio mégis igyekezett, hogy kiegyensúlyozottan beszéljen. – Minerva istennő jelent meg előttem egy látomásban. Arról beszélt, hogy szörnyű tragédia vár az emberiségre a jövőben. De szó volt elveszett templomokról is, amelyek valamiféle megváltást és segítséget nyújthatnak számunkra, ha megtaláljuk őket. Úgy tűnt, megidéző egy fantomot, aki szoros szálakkal kötődött hozzám, de hogy mik lehettek ezek, arról fogalmam sincs. Aztán a figyelmeztetések és a jóslatok után a látomás egyszerűen eltűnt. A kamrából kilépve láttam, hogy a pápa haldoklik... legalábbis úgy tűnt. Azt állította, hogy mérget vett be. Ekkor azonban valami arra készítetett, hogy visszamenjek. Megszereztem az Almát, de a Botot, amely talán egy újabb Éden-darab volt, elnyelte a föld, és ennek felettébb örültem. Az Alma, amelyet átadtam Mariónak

megőrzésre, már önmagában is nagyobb felelősséggel jár, mint amit egy személyben vállalni szeretnék.

– Elképesztő! – kiáltott fel Caterina.

– Elképzelni sem tudok ilyen csodákat – tette hozzá Claudia.

– Szóval a szörnyű fegyver, amelytől tartottunk, nem volt a kamrában... vagy legalábbis a templomosok nem voltak képesek megszerezni. Ez legalább jó hír – mondta Machiavelli lelkesedés nélkül.

– Mi a helyzet ezzel az istennővel, Minervával? Úgy nézett ki... mint mi?

– A külseje egyszerre volt emberi és emberfölötti – válaszolta Ezio. – Szavai azt bizonyították, hogy a miénknél sokkal ősbibb és hatalmasabb fajhoz tartozott, amely századokkal ezelőtt kihalt. Csak erre a pillanatra várt mindezen idő alatt. Bárcsak szavakkal le tudnám írni a varázslatot, amelyet véghezvitt.

– Mik ezek a templomok, amelyekről beszélt? – szólt közbe Mario.

– Fogalmam sincs róla.

– Azt mondtá, kutatnunk kellene utánuk? Honnan tudjuk, mit keressünk?

– Talán ezt kéne tennünk... talán a küldetésünk utat mutat majd.

– A küldetést véghez kell vinnünk – vetette oda Machiavelli metsző hangon. – De először is meg kell tisztítanunk az utat. Beszélj nekünk a pápáról! Azt mondd, nem halt meg?

– Amikor visszatértem, a palástja a kápolna padlóján hevert. Ő maga pedig eltűnt.

– Ígért valamit? Mutatott némi bűnbánatot?
– Egyiket sem. Csak a hatalom megszerzése érdekelte.
Amikor rájött, hogy ez nem fog sikerülni, összeesett.
– És te sorsára hagytad.
– Nem akartam megölni.
– Pedig meg kellett volna tenned.
– Nem azért vagyok itt, hogy a múlton vitázzak. Kiállok a döntésem mellett. Most a jövőről kellene tanácskoznunk. Arról, hogy mit tegyünk.
– Ez pont azért lesz annyira sürgető, mert nem végeztél a templomosok vezérével, amikor alkalmad nyílt rá. – Machiavelli nehezen vette a levegőt, de aztán kicsit megkönnyebbült. – Rendben, Ezio. Tudod, milyen nagyra tartunk mi mindannyian. Nem jutottunk volna ilyen messzire az Orgyilkosok Testvérisége és a Krédónk iránt tanúsított hűségünk nélkül. És egy részem magasztal téged, hogy nem gyilkoltál, amikor nem érezted szükségét. Ez összecseng a becsületkódexünkkel is. De sajnos rosszul döntöttél, barátom, és ez azt jelenti, hogy egy halasztást nem tűrő, ráadásul veszélyes feladat áll előttünk. – Szünetet tartott, és sasszemekkel fürkészte az összegyűlteket. – Kémeink Rómában arról adtak hírt, hogy Rodrigo már valóban kisebb fenyegetést jelent. Legalábbis némiképp megtört lelkileg. Van egy mondás, miszerint jobb egy oroszlánkölyökkel küzdeni, mint egy öreg, haldokló oroszlánál; de a Borgiák esetében ez teljesen másképp igaz. Most Rodrigo fia, Cesare az az ember, aki ellen fel kell vennünk a harcot. A családja által felhalmozott hatalmas vagyonnal felfegyverkezve, amelyre becsületes és tisztességtelen... főként tisztességtelen

módon tettek szert – Machiavelli itt egy kényszeredett mosolyt engedett meg magának –, egy kiválóan kiképzett csapatokból álló, hatalmas sereget vezet, azzal a céllal, hogy elfoglalja egész Itáliát, a teljes félszigetet, és nem áll szándékában megtorpanni a Nápolyi Királyság határában.

– Ezt soha nem merné megtenni... nem is lenne rá képes! – ordította Mario.

– Meg meri tenni, és képes is rá – csattant fel Machiavelli. – Velejéig romlott, ugyanúgy elkötelezett templo mos, mint az apja, a pápa volt, és emellett remek, bár egészen kegyetlen katona. Mindig is az akart lenni, annak ellenére, hogy az apja 17 évesen Valencia kardinálisává tette. Azt mindannyian tudjuk, hogy le is mondott erről a posztról; ő volt az egyház történetének első bíborosa, aki így tett. A Borgiák saját hűbérbirtokaikként kezelik az országunkat és a Vatikánt. Cesare most azt tervezi, először északot morzsolja szét, hogy leigázza Romagnát, és elszigetelje Velencét. Emellett szándékában áll gyökerestül kiirtani minket, a még megmaradt orgyilkosokat, hiszen tisztában van vele, hogy mi vagyunk az egyetlenek, akik megállíthatják. „Aut Caesar, aut nihil”, ez a mottója. „Aki nincs velem, az halott.” És tudjátok, szerintem ez az őrült komolyan hisz ebben.

– A bácsikám egy nővéréről is említést tett – kezdte Ezio. Machiavelli feléje fordult.

– Igen, Lucrezia. Ő és Cesare... hogy is mondjam? Nagyon közel állnak egymáshoz. A családjuk igen szoros kötődésű; amikor éppen nem gyilkolják a többi bátyot, nővért, férjet és feleséget, akiket kellemetlennek találnak... párosodnak egymással.

Mario Auditore nem tudta megállni, hogy undorral telve fel ne kiáltson.

– Óvatosan kell megközelítenünk őket, mint egy viperafészket – zárta le gondolatmenetét Machiavelli. – És csak Isten tudhatja, hol és mikor fognak legközelebb lecsapni. – Szünetet tartott, és megivott fél pohár bort. – És most, Mario, távozom. Ezio, bízom benne, hogy hamarosan találkozunk.

– Még ma este indulsz?

– Nincs vesztegetni való időm, jó Mario. Rómába lovagolok ma éjjel. Isten veletek!

A szobában csönd honolt, miután Machiavelli távozott. Hosszú szünet után Ezio keserűen megjegyezte:

– Engem okol, amiért nem végeztem Rodrigóval idejekorán. – Körbenézett, majd hozzátette: – Mindannyian engem okoltok.

– Bármelyikünk hasonló döntésre jutott volna – nyugtatta az anyja. – Szentül hitted, hogy haldoklik.

Mario odament hozzá, és átkarolta a vállát.

– Machiavelli tisztában van vele, mennyit érsz; mint mi mindnyájan. És ha a pápa el is tűnt volna az utunkból, még mindig foglalkoznunk kéne a fészekaljával.

– De ha levágom a fejét, a teste életben maradt volna?

– Azzal foglalkozunk, ami most van, jó Ezio, ne azzal, mi lehetett volna. – Mario hátba veregette. – És mivel holnap dolgos napunk lesz, azt javaslom, most vacsorázzunk, és korán feküdjünk le!

Caterina összenézett Ezióval. Csak képzelte, vagy a nő szemében tényleg a régi vágy lobbant fel? Magában vállat vont. Talán tényleg csak képzelődött.